

Elizabeth

V tú jeseň, keď Charlie opustil ostrov, sa Emily začala potulovať. V jednej chvíli som ju mala pod mojím ostrážitým ochranným dohľadom, v ďalšej jej už nebolo. Najprv sme s rodičmi panikárili, keď sa stratila. Mátali nás predstavy, ako Emily z nepozornosti padá z jedného z útesov, ktoré vrúbili pobrežie, alebo plaší medveďa baribala, či sa topí v ľadovom zovretí jazera, ktoré ju tak nesmierne fascinovalo. Rozprchli sme sa, jeden z nás najprv skontroloval, či neodplávala na *Sladkom brášku*, ktorý sme vždy vytiahli vysoko na pláž pri majáku, kam už nezasahovali vlny. Prehľadávali sme okraj pobrežia, vybrali sme sa po chodníkoch vedúcich ku krytému zálivu s prístreškom pre člny alebo cez močiar, kde sme koncom leta zbierali brusnice. Volali sme na ňu a naše hlasy pohltila hrubá poduška machu, ktorá ako koberec pokrývala lesnú zem, či výsmech jazera, ktoré sa valilo na skalnaté pláže alebo udieralo do útesov. Vedeli sme, že neodpovie. Emily to nikdy nespravila.

Zvyčajne sme ju našli pohrúženú do pohybu v mravenisku, ako toho bola schopná len ona, alebo ako nevie odtrhnúť zrak od červenej veverice, ktorá prenášala svoje mláďatá do nového hniezda. Vôbec nevnímala, že sa o ňu strachujeme. Raz som

ju azda celé hodiny pozorovala, ako obdivuje kvet orlíčka. S prekríženými nohami sedela na suchej zemi v lúčoch slnka, hlavu si podopierala rukami a sledovala prikyvujúci kvietok. Nepohla sa, nedotkla sa ho ani nevoňala. Len sa pozerala. Zavolala som na ňu, ale môj hlas sa zmiešal so zvukmi lesa a ona mu nevenovala väčšiu pozornosť, akou by obdarila volanie sojky alebo bzukot cikády. Tiež som si teda sadla do tureckého sedu, podoprela som si hlavu a sledovala Emily, zatiaľ čo slnko pochodovalo po oblohe. Po čase vstala, oprášila si zo sukne kúsok konárikov a listov a podišla ku mne, usmiala sa a podala mi ruku, aby mi pomohla na nohy. Uvedomila som si, že celý čas vnímala moju prítomnosť. Sedela som v jej svete. Bola som jeho súčasťou, len nie práve tou, na ktorej vtedy záležalo.

Tatko si dal na ostrov vozit' noviny. Naraz prichádzali vydania z celého týždňa, či dokonca z viacerých, a on hltal každé jedno slovo. Pri večeri alebo večer pri ohni sa s nami delil o príbehy. V tom roku, v roku 1936, noviny prinášali správy o vyprahnutých farmách, o vyschnutých plodinách na poliach a o dobytku, ktorý sa udusil, lebo sa mu pľúca naplnili čiastočkami pôdy. V ostrom protiklade prišla mimoriadne studená zima, keď sme všetci spávali spolu v jednej veľkej posteli, oblečení v dlhej spodnej bielizni a schovaní pod hĺbou vlnených diek a prikrývok naplnených páperím. Od decembra do februára vládlo mrazivé počasie, ktoré držalo národ unavených a ustaraných ľudí v ľadovom objatí.

S Emily sme väčšinu tej zimy strávili schúlené pri kachliach a zahrievali sme sa maminou výdatnou polievkou z čerstvo uloveného zajaca, ochutenou bylinkami, ktoré pozbieerala a vysušila v pivnici. Z ostrovčeka som utekala k stránkam

Jany Eyrovej, Pýchy a predsudku, Shakespearových hier a *Toma Sawyera*. Vychutnávala som si čarovné príbehy o dobrodružstve a láske a odolávala som tatkovým pokusom zaujať ma článkami z množstva výtlačkov novín *Times Herald*, ktoré sme zaradom ukladali na trámy a ktorými sa snažil rozšíriť moje záujmy a obzory. Emily zasa dlhé hodiny trávila s ceruzkami a papierom. Niekedy celé dni pracovala na jedinej kresbe, spamäti vytvárala nočného motýľa alebo kvet orlíčka a vyfarbovala ich žiarivými pastelovými farbami či farebnými ceruzkami. Inokedy len tak sedela, pohltená tancujúcimi plameňmi v kachliach, celkom nehybná, až som sa zamýšľala, či ju vietor prefukujúci cez drevenú stavbu nepremenil na ľadovú sochu.

Koncom februára toho roka sa Emily znova stratila. Ortuť teplomera sa sotva odrazila od dna a vzduch bol ostrý a krištáľovo chladný. V tej príšernej treskúcej zime by sa malé dievča nemalo bezcieľne potulovať po lesoch. Vtedy som mala desať rokov, bola som útla, no zároveň nebojácna, odhodlaná chrániť sestru, a nepovažovala som sa za malú.

Tatko rúbal drevo a mama šúpala zemiaky, takže som to bola ja, kto si obliekol kabát, hlavu a krk si omotal hrubým šálom, na ruky si navliekol mamine kožuštinové palčiaky a vydal sa na ďalšiu výpravu s cieľom nájsť svoje dvojča a priviesť ho domov. Kým som si zapínala remienky na snežniciach, rýchlo zaklapla pracky a napchala ruky späť do mäkkej zajačej kožušiny, dych sa mi zrážal vo vzduchu do malých obláčikov dymu. Sneh bol hlboký. Na niektorých miestach sa snehová prikrývka nakopila do výšky niekoľkých desiatok centimetrov a zem okolo domu a ostatných budov pokrývali charakteristické stopy snežníc. Emily bola aspoň natoľko prezieravá,

že si ich obula, a ja som vedela zistiť, kadiaľ sa vybrala, keď sa oddelila od vychodených chodníkov a smerovala k jazeru.

Horné jazero pokrýva také rozľahlé územie, že málokedy zamrza celé. Po viacerých chladných dňoch sa na pokojnej hladine vo februári alebo v marci môže vytvoriť pevná masa ľadu, ktorá sa rozprestiera od ostrova k ostrovu alebo od ostrova k pevnine. Dokonca aj vtedy vietor niekedy poštekľí vlnky a preženie ich popod i ponad ľadovú plochu, až ju rozbije na kryhy a ostrovčeky vody. V tom roku však bolo Horné jazero pevné. Uši ma z toho priduseného ticha až boleli, keď som vykročila od brehu. Moje snežnice nasledovali Emiline šlapaje.

Spolu s nohami sa mi túlili aj myšlienky. Snehom zaviaty povrch jazera sa zmenil na bezútešné anglické vresovisko a ja som vkĺzla do sveta romantickej tragédie Jany Eyrovej, potkýnala som sa v ústrety svojmu osudu, až som pocítila záchvev a začula zvuk pukania ľadu a zamrzla som na mieste. Srdce mi búšilo a koža mi trýpla. Romantika vresoviska sa stratila a nahradila ju opustenosť zvlnených kopcov snehu na jazere a tichých lesov na pobreží. Ozval sa ďalší náraz ľadových dosiek, ktoré sa hýbali a presúvali. *To si len mrmle ľad na jazere*, nahovárala som si. *Ako keď si stará žena líha do posteľe*. Stála som asi kilometer od brehu blízko vstupu do Walkerovho kanála, kde zlovestné útesy na ostrove Hardscrabble zachytávali a prepúšťali stony jazera.

Vtedy som ju zbadala. Čierna silueta stála nehybne, drobná a zraniteľná vo svete, ktorý sa rozprestieral od obzoru k obzoru, obrovský, biely a tichý. Mala spoločnosť. Z môjho stanoviska som ich rozoznala päť. Tri kráčali okolo nakopených kusov polámaného ľadu, ktoré kopírovali pobrežie, ďalšie dva s ňufákom pri zemi stopovali a navzájom sa vymieňali pri kluse po

rozfúkanom snehu, bohatý sivý kožuch sa im leskol vo svetle slnečných lúčov neskorého popoludnia. Emily stála medzi nimi.

Jej meno sa mi zaseklo v hrdle. V snežniciach som ťarbavo vyštartovala dopredu a pri pokuse o beh som sa potkýnala. Vlky spolupracovali, krúžili, čoraz viac sa približovali k tichej postave mojej sestry. Mamine palčiaky, priveľké na moje detské ruky, spadli a pristáli na snehu, ale ja som šliapala ďalej, kým som sa nepotkla o drevené rámy pripnuté k topánkam a nespadla do záveja. Keď som zdvihla hlavu, nachádzala som sa dosť blízko na to, aby som videla žlté oči veľkého samca, ktorý sa obzrel mojim smerom a potom znova obrátil pozornosť na moju sestru. S ostatnými členmi svorky okolo nej krúžil v šíku. Emily sa trochu pootočila a skrčila sa, aby ich prenikavé žlté oči zachytila svojimi podmanivými sivými, ktoré nebojácne vykúkali z jej bledej okrúhlejšej tváre. Stále som ležala v snehu, holé ruky ma štípali od zimy, no neodvážila som sa pohnúť. Vlk zastal. Pohľady sa im stretli. Ostatné vlky tiež ustrnuli. Počula som, ako skučia, ako prešľapujú z laby na labu a čakajú na reakciu alfa samca. Až o niekoľko minút sa Emily opäť pohla. Len tak sa postavila, otočila sa a prešla okolo tej beštie ku mne. Presne ako vtedy, keď som ju sledovala pohltenu pozorovaním orlíčka, sa usmiala, vzala ma za ruku a pomohla mi vstať, potom zo snehu pozbierala rukavice zo zajačej kožušiny.

Neobzrela sa, ja však áno. Videla som, ako sa zvieratá preskupili a utiekli od nás cez záliv k Eduardovmu ostrovu.

Vtedy som ho prvý raz uvidela. Sotva som ho zbadala, v jelenicovom kabáte, s hustou čiernou bradou a s kožušinovou čiapkou na hlave priam splýval so stromami. V rukách držal pušku. Všimla som si, ako vyprázdnil zásobník, spustil zbraň k boku a nato zmizol v tieňoch.

Nasledovala som Emily späť do nášho domčeka pod spiacim majákom. Ako pri väčšine ciest sa trasa nazad zdala oveľa kratšia, ale aj napriek tomu sa slnko už skláňalo na zimnej oblohe, kým sme obišli mys a zbadali otca.

Emily sa vliekla okolo neho a sotva dala najavo, že si ho všimla.

„Bola pri Walkerovom kanáli,“ vysvetlila som. „Svorka vlkov sa zatúlala na ľad a ona...“ Nikdy som neverila poverám, no bola som si istá, že medzi vlkom a mojou sestrou niečo prebehlo, akási dohoda spečatená v priechode medzi Eduardovým ostrovom a Porphyry, pokrytom snehom.

„Pozorovala ich a ony pozorovali ju.“

Otec sa pridala ku mne a chvíľu sme pokračovali potichu. Emily šla zopár krokov pred nami, metodicky ukladala jednu snežnicu pred druhú. „Vie, čo robí,“ povedal veľmi potichu.

„Ešte niečo,“ pokračovala som.

Emily zastala.

„Zdá sa mi, že som videla...“

Emily sa rýchlo obrátila a pozrela na mňa tmavými divokými a prosebnými očami. Bez slov ma žiadala, aby som ho neprezradila, aby som nevyriekla slová, ktoré sa mi tisli na jazyk. Nie takto. Nie teraz. Malo to byť naše tajomstvo.

„Čo také, Lizzie?“ pobádal ma otec.

Emily sa pustila ďalej. Vedela, že som pochopila a že nevyvedané slovo dodržím.

„Zdá sa mi, že som videla sobie stopy. Tie vlky ich určite sledovali.“

Otec pochvalne zabručal a ja som vedela, že na druhý deň vyrazí hľadať stádo. Vlky vyšli na jazero, lebo niečo stopovali, a ja som dúfala, že soby. Dúfala som, že ich nájde.

V tú noc, pohodlne zakutrané v posteli pod kosáčikom mesiaca, ktorý jasne osvetľoval sneh, a pri hučiacom a praskajúcom jazere, protestujúcom proti putám zimy, sme ich s Emily počuli zavýjať. Rodičia sa potichu rozprávali pri ohni a mesiac vytvoril na našich prikrývkach strieborné jazierko v tvare okna. My dve s Emily sme boli len dva drobné kopčeky pod nimi. Otočila sa ku mne a urobila na ňu veľmi nezvyčajné gesto – natiahla ruku a štíhlymi prstami mi prešla po tvári, po čele, okolo očí, dolu po nose cez pery až k brade. Potom sa prevrátila na druhý bok. Tesne som sa k nej pritúlila, delila sa s ňou o teplo a počúvala, až jej dych zjemnel a stal sa pravidelným. Zaspala.

Chvíľu trvalo, kým sa mi podarilo zadriemať. Nočný zbor ma rozochvieval a zároveň desil pri pomyslení na vlka a jeho žlté oči uprené na Emily, zatiaľ čo zvyšok svorky sa prechádzal a čakal. Rozmýšľala som aj nad mužom, ktorého som tam videla. Snažila som sa samu seba presvedčiť, že bol len výplodom mojej fantázie, preludom spôsobeným bielym snehom a prítomnosťou číhajúcich vlkov. Emily ho však tiež videla. Vedela, že tam bol, tak ako si bola vedomá toho, že som tam ja.

Emily ho videla a nechcela, aby sa o ňom dozvedel otec.